

**Es atvēru nama durvis.
Mārtiņbērnus gaidīdama
Jau dzirdēju pagalmā
Vara važas nožvadzam.**

Tā saimniece sagaidīja savus Mārtiņbērnus, kuri bija tālus ceļus gājuši. Mārtiņtēvs atveda līdz lielus ratos, kuri bija piekrauti ar dažādiem rudens labumiem. Lai pārbaudītu, kas tad tajos ratos ir, saimniece lika minēt Mārtiņbērniem. Mārtiņbērni gudri bērni- atpazīna, gan pupas maisiņā, gan grūbas maisiņā. Pazina arī visus dārzeņus un augļus. Tik attapīgus un gudrus Mārtiņbērnus saimniece cienāja ar pīrāgiem, zirņiem un dzērvenēm. Pēc gardās maltītes baudīšanas Mārtiņbērni gatavoja salmu saulītes, jo šajā tumšajā laikā, mums tik ļoti pietrūkst saulītes. Saulītes izdevās ļoti spūrainas un skaistas. Kas tad tā par Mārtiņdienu bez dančiem? Kopā ar čigānietēm laidāties jautrās dejās. Ciemos pie mums bija atnācis arī gailis. Tik ļoti to gaili vēlējamies paturēt līdz nākošajiem Mārtiņiem, bet kur nu, gailis spudūkšs un prom bija. Tad nu mēs paši nolēmām izveidot dažādus gaiļus. Zīmējām, līmējām un veidojām krāšņus gaiļus. Kamēr veidojām gaiļus, tikmēr čigānietes mums arī pazīlēja. Kādam tika zīlēta krāšņa nākotne, citam atkal raiba liecība uz Ziemassvētkiem. Toties pēc laika pareģojumiem- gaidīsim baltus un sniegotus Ziemassvētkus. Svētīki beidzās ar kopīgu dziesmu-

**Ej, Mārtiņ, nu uz Rīgu,
Nu mēs tevi pavadām;
Nāc atkal citu gadu,
Tad mēs tevi gaidīsim.**